

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ב' - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 32

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

[המשך מקונטרס הקודם] וְלָזָה תִּקְוֶה הַרְמַח"ל זי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוה"ק, וּבָזָה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וַיִּצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצַמִּיחַת" קָרָן דָּוִד בְּמַהֲרָה. וְעַתָּה עָלָה בְּלֵב טְהוֹר - לְקַבֵּץ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּדַקּוֹת סְפוּרוֹת יִסְיִמוּ כּוֹלָם יַחַד אֶת סֵפֶר הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, עַל יְדֵי שְׂמֻחַלְקִים אֶת הַלִּימוּד לַחֲלָקִים קְטַנִּים, וְכָל אֶחָד לֹמֵד חֲלָקוֹ וּמִשְׁתַּתֵּן עִם הַכָּלָל, וּבָזָה נֶחֱשָׁב לְכָל יַחִיד שֶׁלָּמַד וְסִיִּים כָּל הַזּוה"ק, וְכָל זֶה בְּזַמַּן מוֹעֵט כַּאֲשֶׁר מִתְקַבְּצִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּלֵיל שַׁבָּת וּבַיּוֹם שַׁבָּת קוֹדֵשׁ כָּל מַנְּיָן כְּפִי רְצוֹנוֹ. [המשך בעמוד האחרון]

ה) אָמְרוּ בַתְּקוּנִים (תְּקוּן ו' דף כ"ד), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְכַמּוֹה בְּנֵי נֶשֶׁא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ, כּד יתְגַלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְגָּא בְּסוּף יוֹמִיא, וּבִגְיִינָה (וַיִּקְרָא כה') וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ וְגוּמְר, עֵין שָׁם. - הַט אֲנִיךְ וְשִׁמְע, כִּי נִדְרַעָה יַד הַשֶּׁם אֶל עֲבָדָיו, דְּחַבּוּר הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ לֹא נִתְגַּלָּה לְרַאשׁוֹנִים זֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי אִם וְאָמַר אֵל דוּר הָאֲחֵרוֹן שָׁם יִתְנוּ קְרִיאָה נְאֻמָּנָה הַנְּהוּ זִהְרָה'וּרִי, דְּבִזְכוּת זֹאת וַיִּצְמַח פּוּרְקָנִיה וַיִּקְרַב מִשִּׁיחִיה.

וּבְדִרְךָ זוֹ אֵלְךָ לְפָרֵשׁ קְרָא כְּדַכְּתִיב הָאֲמוֹר בְּפִרְשַׁת בְּהַר "וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יִשְׁבֵּיהּ יוֹבֵל הוּא תְהִיָּה לְכֶם" גו'. וְהוּן עוֹד נְבִיא מַה שְׂכַתּוּב בְּזִהְרָה הַקְּדוֹשׁ בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא סֵפֶר נֶשֶׁא (דף ככד:) וְהִילָךְ לְשׁוֹנוֹ: וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ בְּזוּהַר הַרְקִיעַ, בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר, מִן זִהְרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צְרִיךְ נְסִיוֹן, וּבִגְיִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקוּן בִּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וַיִּתְקַיֵּים בְּהוּן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נֶכֶר", עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. רָאָה גַם רָאָה, כִּי בַחֲנִינַת סֵפֶר הַזֶּהר הוּא בְּבִינָה, וּמִיַּד עֵדֵי מֵאִי דְאֲתַמְר בְּזִהְרָה הַקְּדוֹשׁ וּבַתְּקוּנִים בְּדוּכְתֵי טוּבָא, כַּאֲשֶׁר יִרְדֵּף הַקְּדוּרָא אֲצֶל עֵין רוּג'ל אִיזָה מְקוֹם בִּינָה, וְהוּא, כִּי חַמְשִׁים שָׁנִים דְּיוֹבֵל הַנָּה הֵנָּה חַמְשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְזֶה אָמַר וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ, וַיִּקְרָאתֶם דִּיקָא, אֲשֶׁר תִּקְרָא "וְאוֹתָם בְּסֵפֶר הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וּבִזְכוּתָא תְּלִיא מִלְּתָא, דְּעַל יְדֵי זֶה דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ. וְעַל זֶה סִים וְקָאֵמַר יוֹבֵל הוּא, כְּלוֹמַר דְּהֵם בַּחֲנִינָה אַחַת, כְּמוֹ שְׁיִוְבֵל בַּחֲנִינַת בִּינָה, כְּמוֹ כֵן לְמוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ אֲנִי בִּינָה לִי גְבוּרָה. וּמַה שְׂאֲמָרוּ בְּזִהְרָה הַקְּדוֹשׁ בְּמֵאֲמַר הַלְּזָה עַל יְדֵי לְמוּד סֵפֶר הַזֶּהר שְׁהוּא מְסַטְרָא דְּבִינָה וַיְהִי טוֹעֵמִים מִלְּמַטָּה מֵאִילָנָא דְּחַיִּי נְפִשֵׁי יְסוּב'ב יִנְחֵנוּ לְרַמּוֹ בְּזֶה, כִּי בִינָה עִם הַכּוֹלָל גִּימְטְרִיא חַיִּים". (נְפִשׁ חַיִּים מְעַרְכַת הוּ' אוֹת ה').

בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא (פִּרְשַׁת נֶשֶׁא דף ככ"ד:) וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ בְּזוּהַר הַרְקִיעַ, בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר, מִן זִהְרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צְרִיךְ נְסִיוֹן, וּבִגְיִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקוּן בִּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וַיִּתְקַיֵּים בְּהוּן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נֶכֶר. עכ"ל". הַנָּה מְבַאֵר מִכָּאן, שְׁחַבּוּר מִהַזֶּהר הִיָּה עֲתִיד לְהִיּוֹת גְּנוּז וְכו' עַד שְׁיִבּוֹא הַדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים שְׂאָו יִתְגַּלָּה לְתַחַתּוֹנִים, וּבִזְכוּת הַעוֹסְקִים יְבוֹא מִשִּׁיחַ, כִּי אֲזַ תְּמַלֵּא הָאֲרֶץ דְּעָה בְּסַבְתּוֹ, אֲשֶׁר זֶה תְהִיָּה סְבָה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאֲמַר וּבִגְיִינָה וְשַׁבְתָּם אִישׁ אֶל אַחֲזוֹתוֹ וְכו', כְּדִי שְׁבִזְכוּת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁם שְׂלָא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים עַד שְׁהַצְרָךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם פְּסַח וּבְדָם מִלָּה, כֵּן גְאֵלָה הַעֲתִידָה לֹא תְהִיָּה הַגְּאֵלָה עַד שְׁיִזְכּוּ לְתוֹסְפוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבַרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזִּכְּהָ בָהּ. (שְׁל"ה, עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת, מְאֻמַר רַאשׁוֹן).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"קול הרשב"י"

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובזוהר תקראו, את המשיח תראו,

על ידי שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום יהיה שנה הזו

שנת הגאולה

ברוך שהחיינו וקיימנו לפרויקט חדש, תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה. הסדרה מחולקת לשבעים ושניים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות, כל דיסק יכיל 15 שיעורים - כל חודש יצאו בע"ה 2 דיסקים - ובסך הכול 1062 [אלף ששים ושתיים] שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה.

מעתה כל בית המדרש גם כשאין להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, ובאותו זמן לשמוע [בטייפ] את השיעור במשך 20 דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים.

כל אב יכול להושיב את בניו מגיל שידועים לקרוא וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י זי"ע: אָמַר לְהֵם רַבִּי שְׁמַעוֹן: "כְּשִׁיְהִי קְרוֹב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ אָפְלוּ נְעָרִים שְׁפַעוּלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה וְלְדַעַת עַל יְדוֹ קִצִּים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל (זוהר הקדוש פְּרִשְׁתַּיָּא בְּרַח ק"ח).

התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי",

מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א

בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.

הדיסקים יהיה ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א,

טלפון: 054-4577956 וב"מפעל הזוהר העולמי".

כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044, וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוה"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8

בית שמש, טל: 058436784 / פקס: 02-9951300

לימדו ושמעו בזוהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא.

מהיום, כל ילד קטן מגיל 9 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש

ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!!

גם יזכה שמלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעתי".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים, (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בבני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - כמפורסם ב"ערכה של שעה")

רבי יוסי אָמַר, פְּתוּב (איוב כח)
וּמִים תִּכְנֶן בְּמַדָּה. בְּמַדָּה מִמֶּשׁ
הַתְּקִין אוֹתָם כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְתוֹכָהּ,
וְהֵם תִּקְוִן הָעוֹלָם כְּשֶׁהֲגִיעוּ מִצַּד
הַגְּבוּרָה. אָמַר רַבִּי אֲבָא, כִּף הָיָה
הַרְאֵשׁוֹנִים אוֹמְרִים כְּשֶׁהָיוּ
מִגִּיעִים לַמָּקוֹם הַזֶּה, מְרַחֲשׁוֹת
שִׁפְתֵי הַחֲכָמִים וְלֹא אוֹמְרִים
דָּבָר, כְּדִי שְׁלֹא יַעֲנֶשׂוּ.

רבי אלעזר אָמַר, אוֹת רֵאשׁוֹנָה
שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת הֵיחָה מְשׁוֹטֶטֶת עַל
פְּנֵי קֶשֶׁר זָךְ, וּמִתְעַטְרַת מִלְמַטָּה
וּמִלְמַעְלָה, וְעוֹלָה וְיורֶדֶת, וּמִים
נִחְקָקִים בְּחִקְיָתָם וּמִתִּישְׁבִּים
בְּמִקוּמָם, וְנִכְלְלוּ אֶחָד בְּאַחֵר.
וְכֵן כָּל הָאוֹתִיּוֹת כִּלְכָּן כְּלוֹלוֹת זֹו
בְּזוֹ וּמִתְעַטְרוֹת זֹו בְּזוֹ, עַד
שֶׁנִּבְנְהָ עֲלֵיהֶן בְּנֵינָ וְיִסוּדָ.

וּבְשִׁנְבֹנָו כָּלֶם וְהִתְעַטְרוּ, הָיָה
מִים עֲלִיוֹנִים מִתְעַרְבִים בְּמִים
תַּחְתּוֹנִים, וְהוֹצִיאוּ בֵּית שֶׁל
הָעוֹלָם (ועל זה הוציאו שני אורות, אחד
שנקרא ארץ, ומאור שנקרא שמים), ועל זה
ב' נראית בראש, ומים עולים
וְיורֶדִים עַד שֶׁהָיָה הַרְקִיעַ הַזֶּה
שֶׁהִפְרִיד אוֹתָם. וּמִחֲלֻקַּת הַיְתָה
בְּשָׁנָי, שָׁבוּ נִבְרָא גֵיהֶנּוּם, שֶׁהוּא
אֵשׁ שְׁדוּלֵק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ד)
אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא, וְעַתִּיד לִשְׂרוֹת
עַל רֹאשׁ הַרְשָׁעִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאֵן כָּל
מִחֲלֻקַּת שֶׁהִיא לְשֵׁם שְׁמַיִם סוּפָה
לְהַתְקַיֵּם. שֶׁהָיָה כָּאֵן מִחֲלֻקַּת
שֶׁהִיא לְשֵׁם שְׁמַיִם הַיְתָה,
וְהַשְּׁמַיִם בְּנֵה הַתְקַיְמוֹ. לְאַחַר זֶה
שֶׁכְּתוּב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ
שָׁמַיִם וְגו'. בְּהַבְדִּילוֹת
שֶׁבִּמְעֻלוֹת, בְּמַדְתָּם מְצוּיִים
וְהַתְקַיְמוֹ, שֶׁהָיָה שְׁנֵינָ, כְּתוּב
(שמות כו) וְהַבְדִּילָה הַפְּרֻכַת לְכֶם
בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים
וְיֻקְא, שֶׁהָיָה הוּא רְקִיעַ שֶׁמִּפְרִיד
בְּתוֹךְ הָאֲמֻצָּע.

בֵּא רָאָה, פְּתוּב אַחַר כִּף יִקְוֹ

רבי יוסי אָמַר פְּתִיב, (איוב כח) וּמִים תִּכְנֶן
בְּמַדָּה. בְּמַדָּה מִמֶּשׁ אֲתִקִּין לְהוּ כַד
מָטוֹן לְגִנוּהָ. וְאֲנוּן תִּקְוֹנָא דְעֲלָמָא כַד מָטוֹ
מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. אָמַר רַבִּי אֲבָא כִּף הָוֹ
קְדָמָי אֲמָרִי כַד הָוֹ מָטָאן לְהָאִי אֲתֵר
מְרַחֲשָׁן שְׁפוּן דְחִפְיָמִין וְלֹא אֲמָרִין מְדִי
בְּגִין דְלֹא יִתְעַנְשׁוּן.

רבי אלעזר אָמַר אֵת קְדָמָא דְאֲתוּוֹן הָוָה
שְׁטִיָא עַל אֲנָפוּי דְקִיטְרָא דְכִיָא
וְאֲתַעֲטַר מְלָרַע מְלַעֲיָלָא וְסָלִיק (דף ג' ע"א)
וְנִחִית וּמִיָא מִתְגַּלְפִּי בְּגִלוּפֵייהוּ וּמִתִּישְׁבֶן
בְּדוּכְפֵייהוּ וְאֲתַכְּלִילוּ חַד בְּחַד. וְכֵן אֲתוּוֹן
כְּלָהוּ כְלִילָן דָּא בְּדָא וּמִתְעַטְרָן דָּא בְּדָא עַד
דְּאֲתַבְנִי עֲלֵייהוּ בְּנֵינָ וְיִסוּדָ.

וְכַד אֲתַבְנִיאוּ כְלָהוּ וְאֲתַעֲטְרוּ. הוּו מִיִּין
עֲלָאִין מִתְעַרְבִין בְּמִיִּין תַּתָּאִין וְאַפִּיקוּ
בֵּיתָא דְעֲלָמָא (ועל דא אפיקו תרין נהורין חד דאקרי ארץ
והנהורא דאקרי שמים) ועל דא ב' אֲתַחֲזִי בְּרִישָׁא
וּמִיִּין סָלִיקִין וְנִחִתִין עַד דְּהָאִי רְקִיעַ הָוָה
וְאַפְרִישׁ לוֹן. וּמִחֲלֻקַּת הָוָה בְּשָׁנָי דְבִיָה
אֲתַפְרִי גֵיהֶנּוּם דְּאִיהוּ נִוּרָא דְדָלִיק פְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (דברים ד) אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא. וְזַמִּין
לְאַשְׁרָאָה עַל רִישֵׁיהוּ דְחֵיבָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִהֲכָא כָּל מִחֲלֻקַּת דְּאִיהוּ
לְשֵׁם שְׁמַיִם סוּפָה לְהַתְקַיֵּם. דְּהָא
הֲכָא מִחֲלֻקַּת דְּאִיהוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם הָוָה וְשְׁמַיִם
כְּהָאִי אֲתַקְיֵם. לְבִתֵּר דָּא דְכְּתִיב וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שְׁמַיִם וְגו'. בְּקִטְפִירָא
דְּעִילִיתָא בְּקִסְטִייהוּ שְׂכִיחִי וְאֲתַקְיֵמוּ. דְּהָא
תְּגִינָן פְּתִיב, (שמות כו) וְהַבְדִּילָה הַפְּרֻכַת לְכֶם
בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים דְּיִיקָא, דְּהָא
אִיהוּ רְקִיעַ דְּמִפְרֶשׁ בְּגוֹ בְּאֲמֻצָּעִיתָא.

הָא חֲזִי, כְּתִיב לְבִתֵּר יִקְוֹ הַמִּים מִתַּחַת

המים מתחת השמים אל מקום אחד. מתחת השמים ממש. אל מקום אחד - למקום שנקרא אחד, והוא ים תחתון, שהרי הוא משלים לאחד, ובלעדיו לא נקרא אחד. ומשמע שכתוב יקרו, שבו כל המים מתכנסים, כמו שנאמר (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים.

רבי ייסא אמר, אל מקום אחד - זהו מקום שכתוב בו (ישעיה נד) וברית שלומי לא תמוט. שהרי הוא נוטל הכל וזורק בים, ובו מתקנת הארץ, שכתוב ותראה היבשה. וזהו ארץ, כמו שנאמר ויקרא אליהם ליבשה ארץ.

דמה נקראת יבשה? אמר רבי יצחקי, הינו מה שכתוב (דברים טו) לחם עני. לחם עני כתוב. ובגלל שהוא לחם עני נקרא יבשה, ושואב בתוכה כל מימי העולם, והיא היתה יבשה, עד שמקום זה ממלא אותה, ואז שופעים מים דרך אותם המקורות.

והמקנה המים קרא ימים - זהו בית כנסת המים שלמעלה, ששם כל המים מתכנסים ומשם שופעים ויוצאים.

השלמה מזהה שממות (סימן ל"ב) שביעי היה במזרחו של עולם, ומשם בא זרעם של ישראל, פי חוט השדרה משוף מן המוח של אדם ובא לאמה, ומשם הוא הורע, שכתוב (ישעיה מג) ממזרח אביא ורעה. כשישראל טובים - מזה המקום אביא ורעה, ויתחדש לה זרע חדש. וכשישראל רעים - מן הורע שפכר בא לעולם, שכתוב (קהלת א) דור הלך ודור בא. דור שפכר בא. ומהו מערב אקבעך? מאותה מדה שנוטה תמיד למערב. ולמה נקרא מערב? מפני ששם מתערב כל הורע. משל למה הדבר

השמים אל מקום אחד. מתחת השמים ממש. אל מקום אחד. לאתר דאקרי אחד. ואיהו ים תתאה דהא איהו אשלים לאחד. ובלא איהו לא אקרי אחד. ומשמע דכתיב יקרו דביה מתכנסין פלהו מיא כמה דאת אמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'.

רבי ייסא אמר אל מקום אחד, דא איהו אתר דכתיב ביה (ישעיה נד) וברית שלומי לא תמוט. דהא איהו נוטיל פלא ושדי בימא וביה אתתקנת ארעא דכתיב ותראה היבשה דא הוא ארץ. כמה דאת אמר ויקרא אליהם ליבשה ארץ.

אמאי אקרי יבשה. אמר רבי יצחק היינו דכתיב (דברים טו) לחם עוני לחם עני כתיב. ובגין דאיהו לחם עני אקרי יבשה. ושאיב בגווה כל מימין דעלמא ואיהי יבשה הוי. עד דאתר דא אמלי לה וכדין נגדין מיא אורח דאנון מקורות.

והמקנה המים קרא ימים דא הוא בית פנישות מיין דלעילא דתמן מתכנסין כל מיא ומתמן נגדין ונפקין.

השלמה מזהה שממות (סימן ל"ב)

שביעי הוי במזרחו של עולם ומשם בא זרעם של ישראל פי חוט השדרה משוף מן המוח של אדם ובא לאמה ומשם הוא הורע דכתיב (ישעיה מ"ג) ממזרח אביא ורעה, כשישראל טובים מזה המקום אביא ורעה ויתחדש לה זרע חדש, וכשישראל רעים מן הורע שפכר בא לעולם דכתיב (קהלת א) דור הולך ודור בא. דור שפכר בא. ומאי ממערב אקבעך, מאותה מדה שנוטה תמיד למערב. ולמה אקרי מערב, מפני ששם מתערב כל הורע.

דומה? לכן מלך שהיתה לו פלה נאה וצנועה בחדרו, והיה לוקח מבית אביו עושר ומביא לה תמיד, ולוקחת הכל ומצנעת אותו תמיד ומערכת הכל. לסוף ימים בקש לראות מה אסף ומה קבץ. היינו שכתוב (ישעיה מג) וממערב אקבצך. ומה הוא בית אביו? שכתוב ממזרח אביא ורעך. מלמד שממזרח מביא, וזרע במערב, ואחר כך הוא מקבץ מה שזרע: ע"כ.

אמר רבי חייא, מקנה המים זה צדיק. שכשמוגיע למקנה המים, כתוב וירא אלהים כי טוב, וכתוב (ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב. וכן אור ראשון נקרא טוב, וכן בקלם כתוב כי טוב, פרט ליום השני שלא כתוב בו כי טוב. רבי יוסי אמר, ישראל הוא מקנה, שכתוב (ירמיה יז) מקנה ישראל ה'.

רבי חייא אמר, זה צדיק, הינו מה שכתוב קרא ימים. משום שנחלים ומעינות ונהרות, את כלם הוא נוטל, והוא המקור של הכל והוא נוטל הכל. משום כך ימים. ועל זה וירא אלהים כי טוב, וכתוב (ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב.

ומשום שהוא נרשם, הפריד בין יום ראשון לשלישי ולא נאמר כי טוב ביניהם, שהרי ביום השלישי עשתה הארץ פרות מכל הצדיק הזה, שכתוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי. מה זה עץ פרי? זה עץ הדעת טוב ורע, שהוא עושה אבים ופרות. עשה פרי - זה צדיק יסוד עולם.

למינו - של כל בני אדם שיש להם רוח קדושה, שהוא פרי שאותו אילן רושם בהם רשום למינו. ומה הרשם? זהו ברית קדש ברית שלום. ובני מהימנותא למינו, למינו עאלין

משל למה הדבר דומה, לבן מלך שהיה לו כלה נאה וצנועה בחדרו, והיה לוקח מבית אביו עושר ומביא לה תמיד ולוקחת הכל ומצנעת אותו תמיד ומערכת הכל. לסוף ימים בקש לראות מה אסף ומה קבץ היינו דכתיב וממערב אקבצך. ומאי ניהו בית אביו דכתיב ממזרח אביא ורעך. מלמד שממזרח מביא, וזרע במערב, ואחר כך הוא מקבץ מה שזרע.

(עד כאן מההשמות).

אמר רבי חייא מקנה המים דא צדיק. דכד מטא למקנה המים פתיב וירא אלהים פי טוב וכתוב, (ישעיה א) אמרו צדיק פי טוב. וכן אור קדמאה טוב אקרי. וכן בלהו כתיב בהו כי טוב. כר יומא הניינא דלא כתיב ביה כי טוב. רבי יוסי אמר ישראל מקנה איהו. דכתיב, (ירמיה יז) מקנה ישראל יי.

רבי חייא אמר דא צדיק. הינו דכתיב קרא ימים. בגין דנחלין ומבועין ונהרין בלהו נוטיל לון ואיהו מקורא דכלא ואיהו נוטיל פלא בגיני כך ימים. ועל דא וירא אלהים פי טוב וכתוב, (ישעיה א) אמרו צדיק פי טוב.

ובגין דאתרשים איהו אפריש בין יומא קדמאה לתליתאה ולא אתמר פי טוב בגוייהו. דהא ביומא תליתאה עבדת ארעא איבין מחילא דהאי צדיק. דכתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי. מאי עץ פרי. דא עץ הדעת טוב ורע דאיהו עביד איבין ופרין. עושה פרי דא צדיק יסוד דעלמא.

למינו דכל בני נשא דאית לון רוחא קדישא. דאיהו איבא דההוא אילנא רשים בהו רשימא למינו. ומאי איהו, ברית קדש ברית שלום. ובני מהימנותא למינו, למינו עאלין

וְלֹא מִתְפָּרֵשׁ מְגִיהַ. וְצַדִּיק עוֹשֶׂה פְּרִי הוּא.
וְהֵיחִי אֵילָנָא אֲתַעְבְּרַת וְאַפִּיקַת הֵהוּא פְּרִי
לְמִינוּ. לְמִינוּ דְהֵהוּא עוֹשֶׂה פְּרִי דִיהוּי
כְּוֹתִיָה.

וְכַאֲהוּ חוֹלְקִיָה מֵאֵן דְדַמִּי לְאִמִּיהַ וְלְאָבוּי.
וְעַל פֶּן רְשִׁימָא קְדִישָׁא בְיוֹמָא
תְּמִינָאָה בְּגִין דִּדְמִי לְאִמִּיהַ. (בְּגִין דְהִיא בְרַחֲמֵי תְּמִינָאָה
וְהִיא נִפְשָׁא דְרַחֲמֵי מְנַה אֲנִימָרִיכַת לְאַתְחִיזָאָה קַמָּה לְתַמְנֵי יוֹמִין) וְכַד
אֲתַפְּרַעַת וְאַתְגַּלְיָא רְשִׁימָא קְדִישָׁא בְּגִין
דִּדְמִי לְאָבוּי. וְעַל דָּא עֵץ פְּרִי דָּא אִמָּא.
עוֹשֶׂה פְּרִי דָּא בְרִית קְדֶשׁ אָבוּי. לְמִינוּ דִּדְמִי
לִיָּה וְאַתְרָשִׁים בֵּיהַ.

אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ. זָרְעוּ בּוֹ. זָרַע בּוֹ
מִיִּבְעֵי לִיָּה. מָאִי זָרְעוּ בּוֹ. אֲלֵא זָרַע
וְאִ"ו בּוֹ. עַל הָאָרֶץ הִכִּי הוּא וְדָאִי. דְהֵא
הֵהוּא זָרַע אֲשֶׁדִּי עַל אַרְעָא. זַכָּאָה
חוֹלְקִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל דְאַנּוּן קְדִישִׁין וְדַמִּין
לְקְדִישִׁין. וְעַל דָּא וְדָאִי כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמְּךָ
כָּלֶם צַדִּיקִים. כָּלֶם צַדִּיקִים וְדָאִי. דְהֵא מְהַנִּי
נִפְקוּ וְלַהֲנִי דַמִּין. זַכָּאִין אַנּוּן בְּעֵלְמָא דִּין
וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי. (דף ג' ע"ב).

אָמַר רַבִּי חֲיִיא כְּתִיב, (ירמיה יב) עוֹשֶׂה אֶרֶץ
בְּכַחוּ. מָאִי עוֹשֶׂה אֶרֶץ (בְּכַחוּ. עֲשֶׂה אֶרֶץ מִיִּבְעֵי
לִיָּה. אֵלֵא עוֹשֶׂה וְדָאִי תְּדִיר וּמִתְּקוּן קְדֶשׁא בְּרִיף הוּא לְהֵאִי אֶרֶץ) דָּא
קְדֶשׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא. בְּכַחוּ דָּא צַדִּיקִים.
מִכִּין תַּבַּל בְּחֻכְמָתוֹ. תַּבַּל דָּא אֶרֶץ דְלִתְתָא.
בְּחֻכְמָתוֹ דָּא צַדִּיק דְכְּתִיב וְהוּא (תהלים ט) יִשְׁפּוּט
תַּבַּל בְּצַדִּיק. עוֹשֶׂה אֶרֶץ דָּא קְדֶשׁא בְּרִיף הוּא,
דְהוּא מִתְקִין אַרְעָא וּמִתְקִין אֶרְחוּי. וּבְמָה.
בְּכַחוּ כְּדַקְאֶמְרוּן.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר בְּאַתְוּוֹן גְּלִיפִין דְרַבִּי אֶלְעָזָר
אֵית קוּטְרִי דְאַתְוּוֹן תְּרִין וְעֶשְׂרִין קְטִירִין
כְּחַדָּא. תְּרִין אַתְוּוֹן דָּא סְלִיק וְדָא נַחֲת

לְמִינוּ, לְמִינוּ נִכְנָסִים וְלֹא
נִפְרָדִים מִמֶּנּוּ, וְצַדִּיק עוֹשֶׂה פְּרִי
הוּא. וְאוֹתוֹ אֵילָן מִתְעַבֵּר וּמוֹצִיא
אוֹתוֹ פְּרִי לְמִינוּ, לְמִינוּ שֶׁל אוֹתוֹ
עוֹשֶׂה פְּרִי שִׁיְהִיָּה כְּמוֹתוֹ.

אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מִי שְׂדוּמָה
לְאָמוּ וְלְאָבִיו, וְעַל פֶּן רֶשֶׁם
הַקְדוּשׁ בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי כְּדִי
שְׂדוּמָה לְאָמוּ (בְּגַלל שְׂהִיא בְּרַחֲמֵי שְׂמִינִי,
וְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ שְׂפָרָהּ מִסְּפָרָה צְרִיכָה לְמִרְאוּת לְפָנֶיהָ
לְשִׁמּוֹנָה יָמִים). וְכִשְׁנִפְרַע וּמִתְגַּלְיָה
רֶשֶׁם הַקְדוּשׁ כְּדִי שְׂדוּמָה לְאָבִיו.
וְעַל זֶה עֵץ פְּרִי - זוֹ אָם. עֲשֶׂה
פְּרִי - זוֹ בְרִית קְדֶשׁ אָבִיו. לְמִינוּ
- שְׂדוּמָה לוֹ וְיִרְשֶׁם בּוֹ.

אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ - זָרְעוּ
בּוֹ? זָרַע בּוֹ צְרִיף לְהִיטִי! מַה זֶה
זָרְעוּ בּוֹ? אֲלֵא זָרַע וְאִ"ו בּוֹ. עַל
הָאָרֶץ - כִּף הוּא וְדָאִי, שְׂהִרִי
אוֹתוֹ זָרַע וְרַק עַל הָאָרֶץ. אֲשֶׁרִי
חִלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂהֶם קְדוּשִׁים
וְדוּמִים לְקְדוּשִׁים, וְעַל זֶה וְדָאִי
כְּתוּב (ישעיה סח) וְעַמְּךָ כָּלֶם
צַדִּיקִים. כָּלֶם צַדִּיקִים וְדָאִי,
שְׂהִרִי מְאֵלָה יְצֵאוּ וְלֵאֲלֵה
דוּמִים. אֲשֶׁרִיָּהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אָמַר רַבִּי חֲיִיא, כְּתוּב (ירמיה יב) עוֹשֶׂה אֶרֶץ
בְּכַחוּ. מַה זֶה עֲשֶׂה
אֶרֶץ? (בְּכַחוּ? עֲשֶׂה אֶרֶץ צְרִיף לְהִיטִי! אֵלֵא
עוֹשֶׂה וְדָאִי תְּדִיר, וּמִתְקֵן הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא אֵת
הָאֶרֶץ הַזֶּה) זֶה הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
לְמַעְלָה. בְּכַחוּ - זֶה צַדִּיק. מִכִּין
תַּבַּל בְּחֻכְמָתוֹ. תַּבַּל - זוֹ אֶרֶץ
שְׂלֻמְטָה. בְּחֻכְמָתוֹ - זֶה צַדִּיק,
שְׂכַתוּב (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפּוּט תַּבַּל
בְּצַדִּיק. עֲשֶׂה אֶרֶץ - זֶה הַקְדוּשׁ
בְּרִיף הוּא שְׂמִתְקִין אֶרֶץ וּמִתְקִין
דְרָבְרִיָּה, וּבְמָה? בְּכַח, כְּפִי
שְׂאֲמַרְנוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, בְּאוֹתִיּוֹת
חֻקוֹת שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר יֵשׁ קְשִׁרִי
הָאוֹתִיּוֹת עֲשִׂרִים וּשְׁתַּיִם קְשׁוּרִים
כְּאֶחָד. שְׁתַּיִ אֹתִיּוֹת, זוֹ עוֹלָה וְזוֹ

יִרְדָּת, וְשֵׁעוּלָה יִרְדָּת וְשִׁירְדָּת
עוֹלָה. וְסִימָן זֶה - (ישעיה מדה) א"ף
ב"ף א"ל.

רבי יוסי אמר, הלשון של
משקל עומד באמצע, וסימן -
(ויקרא ט) במדה במשקל וגו'.
משקל - לשון שעומד באמצע.
וזה סוד (שמות ל) שקל הקדש
כתוב. ומאזנים עומדים בו
ונשקלו. איזה מאזנים? כמו
שנאמר (ויקרא ט) מאזני צדק,
וכלם עומדים במשקל בשקל
הקדש. רבי יהודה אמר, בשקל
הקדש - זו רוח הקדש.

אמר רבי יצחק, כתוב (תהלים ל)
בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו
כל צבאם. בדבר ה' שמים נעשו
- אלו שמים שלמטה שנעשו
בדבר שמים שלמעלה. ברוח -
שהוציא קול עד שהגיע לאותו
נהר ששופע ויוצא ולא פוסקים
מימיו לעולמים. וברוח פיו כל
צבאם - כל התחתונים עומדים
ברוח שהוא זכר.

(שם קד) משקה הרים מעליותיו
מפרי מעשיך תשבע הארץ.
משקה הרים מעליותיו, מה זה
עליותיו? כמו שאמרנו, שכתוב
(שם) המקרה במים עליותיו.
מפרי מעשיך תשבע הארץ - סוד
של אותו נהר ששופע ויוצא
למטה. זהו שכתוב עשה פרי
אשר זרעו בו וגו', והרי נתבאר.
יהי מארת ברקיע השמים להאיר
על הארץ. יהי מארת, חסר. רבי
חזקיה אומר, מארת ששורים בו
תקף הדין, קלוטת הדין. רבי
יוסי אמר, יהי מארת - למטה.
היא הלבנה שבה תלויה אספרה
לתנוקות העולם, ובה תלוי
מארת, בגלל שהיא מאור קטן
מכל המאורות, ולפנעמים
שנחשכת ולא מקבלת אור.

וּדְסָלִיק נְחִית וּדְנַחִית סָלִיק. וְסִימָן דָּא (ישעיה
מה) א"ף ב"ף א"ל.

רבי יוסי אמר טיפסא דשיקלא באמצעיתא
קיימא. וסימן (ויקרא ט) במדה במשקל
וגו'. משקל לישן דקיימא באמצעיתא. ורזא
דא (שמות ל) שקל הקדש כתיב. ומאזנים ביה
קיימן ואתקלו. מאן מאזנים כמה דאת אמר,
(ויקרא ט) מאזני צדק. וכלהו קיימין במשקל
בשקל הקדש. רבי יהודה אמר בשקל הקדש
דא רוח הקדש.

אמר רבי יצחק כתיב, (תהלים לג) בדבר יי
שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם.
בדבר יי שמים נעשו. אלן שמיא דלתתא
דאתעבידו בדבר שמים דלעילא. ברוח.
דאפיק קלא עד דמטי לההוא נהר דנגיד
ונפיק ולא פסקין מימיו לעלמין. וברוח פיו
כל צבאם. בלהו תתאי קיימין ברוח דאיהו
דכר.

משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע
הארץ. משקה הרים מעליותיו. (תהלים
קד) מאן עליותיו פדקאמרן. דכתיב, (תהלים קד)
המקרה במים עליותיו. מפרי מעשיך תשבע
הארץ. רזא דההוא נהר דנגיד ונפיק לתתא
הדא הוא דכתיב עושה פרי אשר זרעו בו
וגו' והא אתמר:

יהי מארת ברקיע השמים להאיר על
הארץ. יהי מארת חסר. רבי חזקיה
אומר מאורת דשריא ביה תקפא דדינא.
קילטא דדינא. רבי יוסי אמר יהי מארת
לתתא איהי סיהרא דבה תליא אספרה
לרביי עלמא. ובה תליא מארת. בגין
דאיהי נהורא זוטרא מפל נהורין. וזמנין
דאתחשכא ולא מקבלא נהורא.

בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם - זֶהוּ רִקְעַת
שֶׁהוּא כְּלִלוֹת שֶׁל כָּלָם, בְּגִלְל
שֶׁנּוּטֵל כָּל הַמְּאֻרוֹת, וְהוּא מְאִיר
לְמֵאוֹר הַזֶּה שְׁאִינוּ מְאִיר (וְהוּא תְּלוּיָה
בוּ בְּגִלְל שֶׁנִּדְבָקָה בָּהּ אוֹתָהּ מְאֹדָה, וְבוּ תְּלוּיִים
לְמִשָּׁה כָּל אוֹתָם מֵינִים אֲחֵרִים בְּגִלְל הַקִּנְיָת הָאוֹר).
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְהוֹצִיא (וְאִפְלוּ)
אֶת הַרְקִיעַ הַזֶּה שְׁלֵא מְאִיר.
וְקוֹרְאִים לוֹ מַלְכוּת שָׁמַיִם וְאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְאָרֶץ הַחַיִּים. הַשָּׁמַיִם
הוּא [שְׁמֵאִיר] הַרְקִיעַ הַזֶּה, מִשּׁוּם
כִּף יְהִי מְאֻרֵת חֶסֶד ו'. מֵה
הַטַּעַם? שֶׁזֶה כְּלִי וְאִ"ו מוֹת הוּא
בְּעוֹלָם.

יְהִי מְאֻרֵת - הַכֹּל תְּלוּיָה בּוֹ
לְהַכְלִיל לִילִית בְּעוֹלָם. כְּתוּב
(אִיּוֹב א) קָטָן וְגָדוֹל שֵׁם הוּא. וְכְתוּב
(יִשְׁעִיָּה לג) כִּי אִם שֵׁם אֲדִיר ה' לְנוּ.
וְעַל זֶה כְּתוּב (שֵׁם לד) אִף שֵׁם
הַרְגִיעָה לִילִית וּמִצְאָהּ לֵה מְנוּחַ.
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, יְהִי מְאֻרֵת -
אֶסְפְּקֶלְרִיָּא שְׁלֵא מְאִירָה
מִעֲצָמָה, אֲלֵא עַל יְדֵי אוֹרוֹת
עֲלִיוֹנִים שְׁמֵאִירִים לֵה כְּמוֹ
עֲשִׂישִׁית שְׁמִקְבֵּלֵת אוֹר שְׁמֵאִיר.
כְּתוּב (דְּיוֹשֻׁעַ א) הִנֵּה אֲרוֹן הַבְּרִית
אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. הִנֵּה אֲרוֹן - זוֹ
אֶסְפְּקֶלְרִיָּא שְׁאִינָה מְאִירָה.
הַבְּרִית - אֶסְפְּקֶלְרִיָּה הַמְּאִירָה.
הִנֵּה אֲרוֹן - זוֹהִי מְאֻרֵת. אֲרוֹן -
תִּבְיָה לְהַכְנִיס בְּתוֹכָהּ תּוֹרָה
שְׁבִכְתָּב. הַבְּרִית - זוֹ הַשֵּׁשׁ
שְׁמֵאִירָה לֵה, וְהִיא בְּרִית יַחַד עִם
אֲרוֹן הַבְּרִית בְּיוֹקָא. אֲדוֹן כָּל
הָאָרֶץ - הַבְּרִית שֶׁהוּא אֲדוֹן כָּל
הָאָרֶץ.

וּמִשּׁוּם שֶׁהָאֲרוֹן הַזֶּה הוּא אֲדוֹן,
בְּגִלְל הַשֵּׁשׁ שְׁמֵאִירָה לֵה
וּמְאִירָה לְכָל הָעוֹלָם כִּף נִקְרָאת,
וּמִמֶּנּוּ לְקַחָה אֶת הַשֵּׁם. וְנִקְרָא
הָאֲרוֹן הַזֶּה אֲדוֹן בְּסוּד שֶׁל אֶל־ף
דְּלִ"ת נו"ן יו"ד. כְּמוֹ שְׁאִמְרֵנוּ
צְדִיק וְצָדִק, כִּף אֲדוֹן אֲדוֹנֵי זֶה
בְּזֶה תְּלוּיִים.

בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם. דָּא הוּא רִקְעַת דְּאִיהוּ
כְּלָלָא דְכָלְהוּ. בְּגִין דְּנֻטִיל כָּל נְהוּרִין
וְהוּא נְהִיר לְהֵאִי נְהוּרָא דְלָא נְהִרָא (וְהִיא תְּלוּיָה בִּיה
כְּגוֹן דְּאִתְדַבֵּק בַּהּ הוּא מְאֻרָה וְכִי תְּלוּיָה לְתַמָּא כָּל אֲנוּ וְיִנְיָן אֲחֵרִין כְּגוֹן
וְעִירוּ דְנְהוּרָא).

רַבִּי יִצְחָק אָמַר וְאִפְיָק (נ"א וְאִפְלוּ) הֵאִי רִקְעַת
דְּלָא נְהִיר. וְקִרְיָנָן לִיה מַלְכוּת שָׁמַיִם
וְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאָרֶץ הַחַיִּים. הַשָּׁמַיִם אִיהוּ
(דְּנְהִיר) הֵאִי רִקְעַת. בְּגִינֵי כִף יְהִי מְאֻרֵת חֶסֶד ו'.
מְאִי טַעְמָא דְהָא בְּלָא וְאִ"ו מוֹתָא הוּא
בְּעוֹלָמָא.

יְהִי מְאֻרֵת כְּלָא בִּיה תְּלוּיָא לְאֶכְלָלָא לִילִית
בְּעוֹלָמָא. כְּתִיב, (אִיּוֹב א) קָטָן וְגָדוֹל שֵׁם
הוּא. וְכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה לג) כִּי אִם שֵׁם אֲדִיר יי
לְנוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה לד) אִף שֵׁם
הַרְגִיעָה לִילִית וּמִצְאָהּ לֵה מְנוּחַ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר יְהִי מְאֻרֵת. אֶסְפְּקֶלְרִיָּא
דְּלָא נְהִרָא מְגַרְמָה. אֲלֵא עַל יְדֵא
דְנְהוּרִין עֲלִאִין דְנְהוּרִין לֵה כְּעֲשִׂישִׁיתָא
דְלִקְטָא נְהוּרָא דְנְהִיר. כְּתִיב, (דְּיוֹשֻׁעַ א) הִנֵּה אֲרוֹן
הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. הִנֵּה אֲרוֹן דָּא
אֶסְפְּקֶלְרִיָּא דְלָא נְהִרָא. הַבְּרִית אֶסְפְּקֶלְרִיָּא
דְנְהִרָא. הִנֵּה אֲרוֹן דָּא הִיא מְאֻרֵת. אֲרוֹן
תִּיבּוֹתָא לְאֶעְלָאָה כְּגוּיָה תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב.
הַבְּרִית דָּא שְׁמֵשָׂא דְנְהִיר לֵה. וְאִיהִי בְּרִית
בְּהִדְיָה אֲרוֹן הַבְּרִית דְּיִיקָא. אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ.
הַבְּרִית דְּאִיהוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ.

וּבְגִין דְּהֵאִי אֲרוֹן אִיהוּ אֲדוֹן. בְּגִין שְׁמֵשָׂא
דְנְהִיר לֵה וְנְהִיר לְכָל עוֹלָמָא. הַכִּי
אֲתִקְרִי (דף טז ע"א) וּמְנִיָּה נְקֻטָא שְׁמָא. וְאֲתִקְרִי
הֵאִי אֲרוֹן אֲדוֹן בְּרֻזָא דְאֶל־ף דְּלִ"ת נו"ן
יו"ד. כְּמָה דְאִמְרִינָן צְדִיק וְצָדִק כִּף אֲדוֹן
אֲדוֹנֵי דָא בְּדָא תְּלוּיָן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

[המשך מעמוד ב'] וכבר תקן האי גברא קדישא החכם הכולל, ענוותן כהלל, מ"ר ניהו רבה הרב יצחק אלפיה זי"ע (ועין בספר "התקבצות הזוהר" איך בתפלותיו עם עוד צדיקים עצר את השואה שלא תגס לארץ ישראל), ללמוד בחבורה כל אחד חלקו ועל ידי זה יסיימו כל החבורה כולה. עיין דברי קדשו בספרו הטהור "יאיר נתיב".

כל האנשים המשתתפים בחלוקת ספר הזוהר ובסיומו [וכן בש"ס ומשניות], כל אחד נוטל שכר כאילו עשאה כולה לבדו, ועושים סעודת סיום.

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח), וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשאה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו'.

שמחת סיום ספר הזוהר מעין שמחת תורה.

הצה"ק המקובל האלוקי רבי ברוך ממעזיבזו, נכד הבעל שם טוב, זכותו יגן עלינו, נהג בכל ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש.

הצדיק הקדוש רבי ברוך, נכד הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק' בפי קדשו את ספר הזוהר ואמר בזה הלשון: "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [= אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהיגים).

(ו) לקבע את יום הסיום ליום שמחת תורה. ובספר אתקיננו סעודתא (חלק סעודת היום הערה 25) הביא, דבקצת קהילות נהגו "חברת ש"ס", כלומר, החברה שהיו מחלקים את כל מסכתות הש"ס בין חברים, כדי שכלם יסיימו את כל הש"ס ביום מסויים, וקבעו את יום הסיום ליום שמחת תורה כדי שייסיימו תורה שבכתב ותורה שבעל פה כאחד, ביום אחד. – רושמי הקורות בותבים, כי ביום כ"ז ניסן תקע"ה החליטו מנהיגי חברת "גור תמיד" בבאיאליסטוק, לחלק את הש"ס בין אנשי החברה, כדי שכלם יחד יסיימו את הש"ס תוך חצי שנה, היינו עד יום שמחת תורה של שנת תקע"ז, וכן מידי שנה בשנה עד ביאת הגואל. (סוד ה').

(ז) מדעסקינן בהאי צדיקא קדישא, המקובל האלקי, רבינו ברוך ממעזיבזו זיע"א, מן המעניין לצטט כאן שתי סיפורי-פלא, מהם נובל להבין מעט מזעיר מגודל קדושתו ואהבת ישראל שלו.

[המשך בקונטרס הבא]